

Lucas 2:28-29

**Zo nam Hij Het in zijn armen en loofde God en zeide:
“Nu laat Gij, Heere!, Uw dienstknecht gaan in vrede naar Uw
Woord”**

Simeon's vrede

1 in het Kind

2 om heen te gaan

Gemeente,

Hoe oud is hij geworden, is zij geworden? Toen wij de namen noemden van hen die van ons heengegaan zijn in het jaar 2012, noemden wij dat erbij. En we voelen het gewicht als we horen: 91 of 90 jaar. Of: 80 jaar of in de 80, Maar ook: 71 jaar. En ook: 58 jaar. En ook: 1 uur na de geboorte. Hoe jonger, hoe schokkender.

Al zit daar ook een andere zijde aan: als het je eigen vader of moeder is. Dan voel je dat een leeftijd niet alles zegt. Je begraaft geen man of vrouw van 90 of 91, maar je vader, je moeder, je oma of opa. En dan kan ook 90 jaar ontzaglijk moeilijk zijn.

Vooraf moeten we zeggen dat we met de leeftijd te noemen het belangrijkste niet gezegd hebben. Hoe diep het ook ingrijpt als een jong iemand overlijdt. Maar toch het belangrijkste is daarmee niet gezegd. Dat hebben juist ook meerderen van hen gezegd. Het belangrijkste is: als de reis maar goed is. Als je er maar klaar voor bent. Als je God maar ontmoeten kunt. Het belangrijkste is: of je heengaat in vrede. Als Simeon. Dat is iets om in ons hart te leggen. Dé vraag is niet voor ons: zullen we oud of jonger of jong heengaan, maar zul je in vrede heengaan? In vrede met God. Of in gescheidenheid van God, verlating, vervreemding van God. Zal God je kennen als Hij je voor Zich roept, of zal Hij zeggen: Ik ken u niet, gaat weg van Mij?

1 Simeon's vrede in het Kind

Zullen wij in vrede heengaan? En dan niet de vrede die een mens zichzelf beloven of aanpraten kan. Als een mens zegt: ik heb er vrede mee. Het is mooi geweest, mooi leven gehad. Met plezier gewerkt altijd. Genoten van rustigere jaren, kleinkinderen zien opgroeien, oud geworden. Ik heb er vrede mee. Een vrede waaraan naar we vrezende moeten duizenden en duizenden in ons samenleving genoeg hebben en waarin zij de ogen sluiten en zichzelf bedriegen.

En dan ook niet de vrede waarin bijna iedereen vandaag de dag het leven kan verlaten. De medische mogelijkheden zijn vandaag de dag zover dat iemand nauwelijks pijn hoeft te lijden of benauwd hoeft te worden. Vrijwel iedereen kan vredig de ogen dichtdoen. En dat kan een groot goed zijn, geen pijn te hoeven lijden. Maar als onder die vrede nog de gescheidenheid van God ligt, de vervreemding van God niet is opgeheven, dan is het een verschrikkelijke vrede, waarin ook duizenden zich bedriegen kunnen.

Simeon heeft het over een ander soort vrede. Een vrede die in zijn bestaan gekomen is. Hij was een rechtvaardig en godvrezend man. Een man, verwachende de vertroosting Israels. De vertroosting, dat komt van dat woord dat betekent: de bijstand, de zaakwaarnemer, de advocaat. Degene die het voor Israel opnemen zal. Die doen zal wat Israel zelf niet kan. Wat Israel eeuwenlang bij de handen is afgebroken. Ondanks alles wat God gedaan en gegeven had.

God had het volk verlost uit de slavernij van Egypte, maar het volk was in de woestijn gaan murmureren, wilde terug naar Egypte.

God het volk bij de Sinai gegeven de wet en de tabernakel en de offerdienst, maar het volk had er niet genoeg aan gehad, had gevraagd: waar is de HEERE, kent Hij ons wel, zorgt Hij nog wel voor ons?

God had het volk in Kanaan gebracht, het land van belofte en overvloed, maar steeds gold het refrein dat zij deden wat kwaad was in de ogen des Heeren en andere goden dienden.

God had het volk David gegeven en zijn huis als koningen, maar het volk had andere goden verkoren en knielde voor de Baals, totdat ze in Babel terechtkwamen.

God had het volk uit Babel verlost en weer teruggebracht naar Kanaan, maar zij waren afgedwaald tot in de dagen van Simeon toe. Daar waren farizeeërs en sadduceeërs, de tempeldienst was verstard en verkild.

Wat God ook had gegeven: verlossing, tempel, offers, priesters koningen, profeten, altijd weer hetzelfde refrein: zij verlieten de HEERE. de dienst van de HEERE kwam niet tot bloei en opbloei. Wat kwam er terecht van Zijn dienst, en dus van Zijn eer en Naam en lof?

En niemand, niemand, die daar verandering in aan kan brengen, die daar bovenuit komt, die zich aan dat refrein onttrekken kan. Ook Simeon niet. Onuitroeibaar is de hang om van God af te dwalen. Om weer terug te zinken in de golven van godverlating en vervreemding. Niemand houdt zich boven water. Dat zit er zo diep in, zo diep, in Adam en van Adam af. Gemeente, gingen onze ogen daarvoor open in 2012? Dat God tekort komt? Dat de HEERE niet krijgt wat Hem toekomt? In ons leven niet, in ons gezin niet, in de gemeente niet, in de kerk niet, in ons land niet. Uw Naam worde geheiligd, maar hoe? Uw rijk kome, maar door wie. Uw wil geschiede, maar het is onmogelijk. Als Gods rijk en dienst, lof en eer van mij uit moet oprijzen en tot bloei komen, dan komt het nooit.

Maar nu had God beloofd dat er Eén zou komen. De Messias, de Beloofde. Die zou Gods eer oprichten. Die zou komen om Zijn wil te doen. Die zou komen om Gods rijk te grondvesten op recht en gerechtigheid. Die zou Zich een Gemeente vergaderen door Zijn bloed en

Geest. Die zou een eeuwig koninkrijk brengen en doen aanbreken. En eeuwenlang hadden de vromen Hem verwacht. Verlangd Hem te zien en die tijd mee te maken. De eeuwen gingen voorbij zonder dat Hij kwam. Hebreeën 11 zegt het: Deze allen, Noach, Abraham, Izak, Jacob, Jozef, Mozes, David zij zijn allen in geloof gestorven, de belofte niet verkregen hebbende. Maar nu, nu mag Simeon horen bij de generatie die Hem zien zal. En hem is bij uitstek beloofd dat hij de Messias zal zien in zijn leven. Eerder zal hij niet sterven. Het verlangen van al de vromen is ahw in hem samengevloeid. En zijn hart en leven strekt zich uit naar de dag dat hij Hem zal mogen zien.

Zo en dan ziet Simeon Hem de tempel binnenkomen. Hij wordt door Zijn ouders de tempel ingebracht. En dan staat er: en Simeon nam het in zijn armen. Dan zie je Maria met Jezus in haar armen en Simeon die het kind er uithaalt in zijn armen neemt. Maar eigenlijk staat er: hij ontving het in zijn armen. Dan zie je Maria staan met het Kind en Simeon strekt zijn armen uit en Maria legt het Kind in die uitgestrekte armen. En Simeon zingt: nu hebben mijn ogen Uw zaligheid gezien. En zaligheid is eigenlijk: bewerker, middelaar van de zaligheid. Hij zal de zaligheid bewerken. Als Middelaar. Schuldverzoenend. En zo zal Hij Gods recht en dienst oprichten in het leven van mensen, geslachten, gemeenten en kerken. Zo zal Hij zorgen dat Gods Naam word geheiligd, Gods rijk komen zal, Gods wil geschieden zal in mensenlevens. Uw zaligheid. Gods zaligheid. De zaligheid die van God komt, die God bewerkt en geeft.

Gemeente, hoe vaak is Hij dit jaar het heiligdom ingebracht? Het heiligdom van dit gebouw, het heiligdom van Gods Gemeente? Wordt Hij in de prediking niet ingebracht in de gemeente? Tot vlak voor ons leven, vlak voor ons hart. Elke kerkdienst weer: Gods zaligheid werd ingebracht tot vlak voor u. Als Jezus Christus wordt genoemd, gepredikt dan komt Gods zaligheid op ons toe. Dat Hij in Christus de zaligheid bewerkt en dat Hij dat gedaan heeft en doet. Hier is Hij! Ingebracht in de gemeente.

En hebt u armen? Armen van verlangen? Verlangen naar deze zaligheid? Dat God Zijn eer en Naam, rijk en wil opricht in uw leven? Dat God ervoor zorgt dat er wat van komt in je leven, van Zijn dienst? Dat het er eens volkomen van komt? Armen van verlangen. Naar zaligheid, naar de Zaligmaker? En in de armen van verlangen legt God Zijn Kind vanavond weer, of vanavond voor het eerst. In de armen van verlangen legt God Zijn zaligheid. Hoe vaak in 2012 liet de HEERE Zijn zaligheid inbrengen in ons midden? Tonend in Woord en sacrament welk heil Hij bewerkt en er in Hem is. En dat Hij dat heil bewerkt heeft en bewerkt.

En nog geen armen van verlangen? Of van verlangen naar

verlangen? Een godsdienst, kerkgang zonder armen, zonder verlangen. Nooit behoeftig geworden, nooit ontdekt aan onze armoede. Maar in eigen schatting rijk en verrijkt en aan geen ding gebrek. God heeft het zo slecht nog niet getroffen met je, er komt nog aardig wat van terecht in je leven en je doet er aardig je best voor. Geen armen van verlangen. Wat dan? Wat verlang je dan? De wereld. Meer en meer. Langer en langer. Maar het gaat voorbij, weer een jaar dichterbij het einde, het alles moeten loslaten. En terechtkomen in de rampzaligheid. Zonder zaligheid kom ik in de rampzaligheid. En al ben ik dan 85 of 90 of 95, zonder dit Kind, zonder deze zaligheid kan ik niet in vrede sterven, al verbeeld ik me van wel. Te moeten sterven, maar niet te kunnen. Laat dat eens wegen op je hart: te moeten sterven maar niet te kunnen. Dat wil gebed geven, smeking.

Heengaan in vrede. In de armen van verlangen legt God Zijn Kind. En juist een kind van God verlangt het keer op keer. Simeon was rechtvaardig en godvrezende, en juist Hij verlangt naar het Kind. Zo naar de kerk gaan. Zo in de kerk geweest zijn in 2012. En in Woord, Doop en Avondmaal legde God Zijn Kind in je armen van verlangen. Dat is heengaan in vrede. In vrede, verzoend met God. In vrede, Zijn heerlijkheid ingaan. Ten diepste, al ben ik dan geen 95, geen 85, maar 55, 35 of 15, dan kan het. Met in de armen van verlangen het Kind van Bethlehem. En waar Hij armen van verlangen ziet legt Hij vanavond Zelf het Kind erin. Hier en nu.

2 Simeon's vrede om heen te gaan

Zo zegt Simeon, nu laat Gij HEERE Uw knecht heengaan in vrede. Daarmee zegt Simeon iets heel dieps. Er zit in dat woord voor heengaan een prachtig beeld. Eigenlijk is het: losmaken, ontbinden, losbinden. Het lijkt op wat Paulus zegt in Filippenzen 1 ik wenst wel ontbonden te worden. Weer dat losgemaakt worden. Daar zit de gedachte achter die je zo zou kunnen weergeven.

In poolgebieden lopen er sledehonden voor een slee. Een slee, geladen met mensen en goederen die ze voort moeten trekken door de sneeuw. Die honden zij ingespannen met teugels en trekken zo de slee achter zich mee. Ze zitten met die teugels aan de slee vast, zodat ze niet kunnen weglopen zonder de slee. Zo trekken de honden kilometers lang de slee achter zich aan, gehoorzaam en trouw. Totdat ze op bekende weg komen. Ze herkennen het en ruiken het: we zijn er bijna. De thuishaven is niet ver meer. Daar waar het lekker warm is, waar de rust is, waar ze kunnen gaan liggen en bijkomen. En dan trekken ze harder aan de slee. Ze willen vlugger en ze verlangen naar huis. Totdat vlak bij huis de man op de slee de teugels losmaakt. Het gewicht van de slee zit niet meer aan de

honden vast, dan kunnen ze gaan. Eindelijk, ze kunnen voluit rennen de thuishaven tegemoet. Niets bindt hen meer aan de slee, ze kunnen binnengaan. Ze kunnen heengaan, ze worden losgemaakt, ontbonden.

Gemeente, ten principale komt er in het hart van iemand die Heere kent een lonking naar huis. De Geest in het hart en de heerlijkheid van de hemel zijn als 2 polen die op elkaar aantrekken. De Geest legt in het hart de liefde tot Christus, tot heiligheid, tot Gods nabijheid en volheid. En de hemel biedt dat. En dat trekt op elkaar aan. Al kan dat ik weet niet hoe zwak zijn en verzwakt zijn door alles wat ertussen zit. Maar dat is dan tot onze schande, schaamte. Maar in beginsel is er een trekking naar huis. Maar we worden nog vastgehouden met teugels. Simeon had een hele bijzondere: dat woord van God dat hem gezegd had: jij zult de Christus zien er je sterft. Dat gaf hem een roeping om tot die tijd nog op aarde trouw te blijven.

Zo heeft elke christen een roeping die als een teugel ons bindt aan de aarde. Mijn roeping is de teugel die mij bindt aan deze aarde en dit leven. Om als jongere en kind te leven temidden van mijn leeftijdsgenoten als christen. De roeping om hier in dit leven als jongere me voor te bereiden op een beroep, een plaats in Gods rijk. Als ouder zorg te dragen voor mijn kinderen. Als volwassenen de roeping in Gods rijk. Als grootouder de roeping van gebed voor nageslacht, gemeente en kerk. In elk geval, hoe oud of jong ook, in welke situatie van het leven ook, een roeping, die ons als een teugel bindt aan dit leven. Die we niet af mogen werpen.

Die ons ook zo aan de aarde binden kan dat je denkt: hoe kan ik ooit loslaten? Hoe zal ik ooit ervan los kunnen en willen komen? De banden van vlees en bloed trekken zo hard, liggen zo vast. Juist de mooie dingen van het leven, die je geniet of waar je op hoopt, juist de zorg voor je man of vrouw, kinderen of kleinkinderen maken dat je denkt en voelt: ik heb het leven zo lief. Ik kan het niet loslaten. Ik kan ze niet loslaten. Wat moet er van hen worden als ik niet meer zorgen, niet meer bidden kan. Wie zal er voor ze bidden, wie zal ze wijzen op wat belangrijk is? Kan ik ooit wel heengaan in vrede? Is het niet altijd veel te vroeg?

Ja, dat is zo, tenzij en totdat de Heilige Geest ons dit Kind laat zien zoals Simeon het zag. En in dit Kind de HEERE laat zien zoals Hij is. Want dan zegt: Nu laat Gij Heere Uw diens knecht gaan in vrede. En dan gebruikt Simeon een heel apart woord. Voor HEERE. Hij gebruikt niet het woord kurios. Dat wordt bijna altijd gebruikt in het Nieuwe Testament. Maar hij gebruikt het woord: despoot. Daar horen we een bekend woord in. Despoot. Dat klinkt ongunstig. Maar dat hoeft niet. Het betekent in het

Grieks: Beschikker, iemand die alle bevoegdheid heeft, iemand die alleen beslist zonder rekenschap te geven. Dat is onder mensen een heel gevaarlijk iets. Maar God mag dat zijn en doen. Hij is onze Schepper en Maker. Hij is God. Hij is Vader van de Heere Jezus Christus. Die in Hem Zijn zaligheid heeft bereid. Die zal zorgen voor de zaligheid. Alles daarheen stuwt. Nieuwe hemel en nieuwe aarde waar gerechtigheid woont, en waar Zijn huis vol is. Hij mag beslissen zonder opgaaf van redenen. Dat bedoeld Simeon als hij zegt: Nu laat Gij Heere, Uw dienstknecht, uw slaaf gaan. Nu zegt U: de tijd is genoeg, de roeping volbracht, de tijd is vol.

Dat is een enorme oproep. Al je Jezus niet kent, het kind niet n je armen hebt, omdat je geen armen van verlangen hebt. God bepaalt hoe lang je hier nog bent en blijft. Dat beschikt Hij. Jij kan denken dat het nog lang niet zover is. Jij kan vinden dat je nog tijd moet krijgen, want anderen worden toch ook 65 of ouder. Jij kunt voelen dat je nog heel wat jaren aankan. Jij kunt vinden, och, dat beschikken wij niet. God beschikt. Dat hangt alleen van Hem af. En Zijn tijd kan vandaag nog zijn, of morgen. Als Hij vindt dat je genoeg tijd hebt gekregen, dan trekt Hij de streep. En dan moet je bereid zijn. En Zijn maat is een andere dan de onze. Vreselijk als wij dachten en vonden: ik zal nog wel tijd krijgen, maar de HEERE denkt daar anders over.

Wat kan dat ook moeilijk zijn als je de HEERE kennen mag. Ontzaglijk moeilijk. Als Hij de tijd vol acht en de teugels losmaakt. En zegt: de roeping is voorbij. En het is nog zo vroeg voor mijn gevoel. Ik sta nog midden in het leven, midden in mijn roeping midden tussen mijn geliefden. Wat een strijd en worsteling. Als God onze geliefden ontslaat van hun roeping en wij ze niet missen kunnen voor ons gevoel. Onmogelijk voor een mens, tenzij ...de God van Simeon nog Dezelfde is. Want wij maken van Simeon vaak een oude man, met een lange grijze baard in kinderbijbels. Maar wie zegt dat? Waarom kan Simeon geen man geweest zijn in de kracht van zijn leven, met vrouw en gezin? En God zorgt dat hij bereid is heen te gaan, losgemaakt te worden. Wat als ik heenga is dat omdat God het beschikt. En als Hij het beschikt kan het. Dan verliest Hij niets en niemand uit het oog. Dan neemt Hij alle geliefden mee in Zijn zorg en beleid. En Hij maakt bereid. Heengaan in vrede, in vrede met Zijn wil en beleid. En het is maar goed, dat Hij die beslissing neemt. En dat Hij die niet aan mij overlaat. Als ik de beslissing moest mee maken wanneer de tijd vol zou zijn.... En hoe ik zou sterven. Een ziekbed of plotseling. 95, 85, 75, 65 Als ik die beslissing nemen moest. Hij zou veel te zwaar voor me zijn. De moeilijkste beslissingen

neemt en houdt Hij in Eigen hand.

Heengaan in vrede. Dan wordt de teugel losgemaakt. Die mij bindt aan de slee. Aan de slee van dit aardse leven. Met zijn lasten en kruis. Dat ook. De slee van zorg voor anderen, van het kruis om te dragen. Diep verdriet, spanningen die niemand weet. Strijd tegen mezelf. De doorn in mijn vlees. De dingen die mijn gang verzwaren, hoe langer hoe meer. En als het dan Gods tijd is, valt het kruis af, het lijden weg, los van de doorn en de strijd. Losgemaakt om naar huis te gaan. Waar Christus wacht, waar de HEERE is. Soms kan ik haast niet wachten. Zijn er van die momenten, als mijn geliefde heengaat, als ik aan de avondmaalstafel zit, dat het me zo trekt. Zeer verre het beste om ontbonden te worden. Nooit gehad? Vraag maar dat de HEERE meer trekt, meer geeft. Meer laat zien, meer laat smaken.

En als geliefden heengaan. Worden losgemaakt van hun roeping. Dan blijven wij achter. Op weg naar de wederkomst. Op weg naar de dag dat de Heere Jezus Gods zaak op aarde heerlijk maken zal. Zijn Naam en dienst op aarde in volle bloei zal laten komen. Gods zaligheid zal op aarde komen. Volmaakt en heerlijk. Dat is zijn belofte. En allen die ons voorgingen hebben deze belofte niet meegemaakt in zijn vervulling. Maar zijn in geloof gestorven. Gemeente, vragen wij ons wel eens af: zal ik bij de generatie horen die het mee zal maken? Dat Gods zaligheid komt eer wij sterven zullen? Die verwachting van een Simeon? En is elke kerstdag niet een tankstation om die verwachting nieuw leven in te blazen. Dat God Zijn beloften is begonnen te vervullen en dat Hij zal werken aan de vervulling van ook deze belofte?

Dan zal gelden: Elks oog zal Hem zien. Ook degenen die Hem hebben doorstoken. Elks oog zal Hem zien, ook het uwe en jouwe en mijne. Rampzalig als je buiten moet blijven. Zalig als je bereid bent. Om van je post afgelost te worden. Strijden wordt overwinnen, lijden wordt heerlijkheid, kruis wordt kroon. Daarom verwachten wij die dag met groot verlangen om ten volle te genieten al de beloften Gods in Christus Jezus onze Heere. Ontbonden, losgemaakt om te delen in de eeuwige vreugde van de volkomen zaligheid van hemel en van aarde. Maar goed dat ik dat hoef te beslissen en geen zeggenschap over heb. Dat Hij dat voor Zich behoudt. Als het Zijn tijd dan is het goed. Dan is het volmaakt. De zaligheid zij onze God die op de troon zit en het Lam.

Amen